

“Caldria reposar més pel·lícules com les de Tati”

—Quines impressions heu rebut de l'antològica exposició “Kandinsky” muntada per la Fundació Caixa Catalunya a la Pedrera, de Barcelona?

—És una exposició excel·lent però sobretot és molt útil perquè la visió de conjunt de la seva obra, des dels seus orígens fins al 1920, m'ha servit per a poder reflexionar sobre la importància de l'artista en la història de la modernitat. Potser és exagerat dir-ho, però jo considero que hi ha tres grans moments clau en aquesta història. El primer correspon a la generació de Van Gogh, el segon seria el de la generació de Kandinsky i el tercer, el corresponent a la generació de Miró. Van Gogh, com se sap, representa el primer trencament amb l'art convencional i Kandinsky, el pas cap a l'abstracció, tot i que és un pas sotmès encara a les arts decoratives, que eren les úniques que podien jugar amb elements abstractes en aquells moments. Kandinsky agafa d'aquestes arts decoratives els elements abstractes, a canvi d'arrossegar alguns referents decoratius. Miró és ja l'abstracte total, sense cap residu de decorativisme. Kandinsky representa, per tant, el gran punt d'inflexió, la ruptura cap a la llibertat de creació absoluta.

—Algunes de les millors pel·lícules de Jacques Tati han tornat a les nostres pantalles en excel·lents còpies, projectades, si més no pel que fa als cinemes Verdi de Barcelona, amb un respecte total als formats originals. Les dues primeres han estat *Les vacances de monsieur Hulot* i *Mon oncle*. Què us sembla el cinema de Tati i el fet que es tornin a projectar a la pantalla gran?

—Jo sóc de fa anys un estusiasta de Jacques Tati. Em sembla que és una de les grans figures del cinema europeu. Però hi ha una cosa que m'agrada més i és que hagin fet

aquestes reposicions, perquè ara se'n fan molt poques. Se'n fan molt poques i triguen molt a fer-se, no sols de les obres mestres de valor acadèmic, sinó també els clàssics de caràcter més popular com són aquestes de Jacques Tati. Sóc partidari que hi hagi més sales dedicades a les reposicions.

—La Fundació Fran Daurel exposa al Poble Espanyol una antològica de l'escultor Marcel Martí, autor de *Ritme i projecció* (1961), instal·lada a la plaça Montbau de Barcelona, una de les primeres escultures no figuratives que es van instal·lar a la ciutat. Heu seguit l'obra d'aquest escultor?

—Sí. Encara no he vist l'exposició, però penso anar-hi. Marcel Martí representa una generació molt interessant. És la primera que va trencar amb els motlles clàssics i antiquats, a casa nostra. És el primer que fa una escultura abstracta i això, per si sol,

“Kandinsky, es pot comprovar amb l'exposició de la Pedrera, fa el gran primer pas cap a l'abstracció, però sotmès encara a les arts decoratives. L'anterior ruptura, la va fer Van Gogh i la tercera i definitiva, la farà Joan Miró”

ja explica la seva importància. És una generació que després haurà fet obres més encertades que altres, però cal destacar el trencament que va significar. L'escultura de la plaça Montbau està molt bé.

—El MACBA [vegeu pàgina 74] presenta els projectes que un grup de vint-i-cinc despatxos d'arquitectes ha elaborat entorn del territori català. Què us han semblat les seves propostes?

—M'han semblat interessants i realment importants. Interessants perquè les aplicacions personals tenen un nivell que permet la discussió en els temes interdisciplinaris de l'urbanisme i l'arquitectura. L'exposició és important perquè mostra que hi ha arquitectes que fan investigació sobre el territori. Significa un esforç molt gran, pel que fa al treball d'aplicació de la recerca arquitectònica i urbanística en llocs concrets del país. I ens ha permès conèixer una agrupació generosament subvencionada per la Generalitat de Catalunya, com és Metòpolis Research Program, que esperem que demà pugui no sols presentar projectes teòrics i publicitaris com els de l'exposició, sinó projectes per al futur.

—La Generalitat de Catalunya instal·larà la Filmoteca a Ciutat Vella. Com valoreu l'acord?

—S'instal·larà en una superilla que nosaltres projectem, entre el carrer Robadors i la Rambla del Raval. Quedarà molt bé des del punt de vista de la centralitat urbana. És una cosa molt positiva i ajudarà, amb l'hotel, les oficines i els habitatges, a fer que el barri sigui actiu i modern, i tingui una activitat cultural de caràcter metropolità.

Lluís Bonada